

§ 76.

Angaaende Agenturforholdets Ophør finde ifølge denne Paragraf Bestemmelserne i §§ 46—52 om Kommissionsforholdets Ophør tilsvarende Anvendelse. Da de i nærværende Kapitel omhandlede Agenter ere selvstændige Forretningsdrivende, der ikke staa i Tjenesteforhold til Agenturgiveren, maa de ligesom Kommissionærer som Regel kunne opsiges naarsomhelst uden Varsel, uden at der tilkommer dem nogen Erstatning for Forholdets Afbrydelse, og de maa ogsaa selv til enhver Tid kunne frasige sig Hvervet uden derved at paadrage sig Erstatningsansvar. De Tilfælde, i hvilke Agenturgiveren ifalder Ansvar ved Hvervets Tilbagekaldelse og Agenten ved Frasigelse, ere ligesom ved Kommissionsforholdet Undtagelsestilfælde, og Undtagelsestilfældene ere de samme som de i Kommissionsforholdet anerkendte (§§ 50 og 51). At ogsaa Bestemmelserne i § 47 om Kommissionsforholdets Ophør ved en af Parternes Konkurs skulle finde tilsvarende Anvendelse paa Agenturforholdet, stemmer med almindelig merkantil Opfattelse, som ogsaa gaar ud paa, hvad man hidtil vistnok ikke har antaget for gældende Ret, at Agentens Hverv uden videre ophører ved hans Konkurs.

Tilsvarende Anvendelse paa Agentur finde ifølge § 76 ligeledes Bestemmelserne i § 48 om Kommissionærens Pligt til efter Hvervets Ophør indtil videre at foretage, hvad der er fornødent for at beskytte Kommittenten mod Tab, i § 49 om Kommissionærens Beføjelse til uanset Hvervets Ophør at gøre de ham tilkommende Rettigheder efter §§ 31—39 gældende og i § 52 om, at Kommissionæren under visse Omstændigheder taber Retten til Godtgørelse for Udgifter, forsaavidt disse som Følge af Hvervets Ophør blive unyttige for Kommittenten. Men det følger af Forholdenes Forskellighed, at disse Bestemmelser faktisk ville spille en mindre Rolle ved Agentur end ved Kommission.

Iøvrigt henvises herved til Bemærkningerne til §§ 46—52.

§ 77.

Den i § 77 udtalte Regel, at Agenten, selv om han er vedvarende Repræsentant for Agenturgiveren, ikke kan afslutte bindende Salg for denne uden at have hans Bemyndigelse dertil, stemmer med almindelig merkantil Opfattelse, ogsaa i Norge, hvor Afslutningsbeføjelse tilkommer visse Handelsrejsende, se herom nedenfor i Bemærkningerne til § 88.

Som Eksempel paa Tilfælde, hvor saadan Bemyndigelse foreligger, nævnes de navnlig i Storhandelen forekommende saakaldte „faste Offerter“ o: i Reglen telegrafiske og daglige Meddelelser fra Agenturgiveren til Agenten angaaende de Kvanta, som Agenten kan sælge, med Angivelse af Salgspriser og andre Vilkaar for Salg. Det maa herved erindres, at den i faste Offerter indeholdte Fuldmagt ordentligvis er undergivet væsentlige Begrænsninger. Undertiden foreligger der en Aftale mellem Agenturgiveren og Agenten om, til hvilke bestemte Kunder Agenten maa sælge, og han kan i saa Fald ikke sælge til andre. Iøvrigt vil det i Almindelighed være underforstaaet, at Agenten kun maa sælge til solide Kunder, saaledes at Salget i Virkeligheden er betinget af Agenturgiverens Godkendelse. Desuden gælde saadanne Offerter ordentligvis kun for meget kort Tid.

Naar man ikke i § 77 har optaget en til Reglen i § 88, 2det Stykke i Kapitlet om Handelsrejsende svarende Bestemmelse om, at Agentens Benyttelse af visse ham af Agenturgiveren meddelte Slutseddelsblanketter ved Indgaaelse af Aftale skal binde Agenturgiveren, som om han udtrykkeligt havde bemyndiget Agenten til at afslutte Aftale, er Grunden den, at saadanne Slutseddelsblanketter ikke vides at blive anvendte af Agenturgivere. Skulde saadant forekomme, følger det af den gældende Rets Regler, at Agenturgiveren kan bindes ved deres Benyttelse, se nedenfor i Bemærkningerne til § 88.

Saa fremt Agenten uden Bemyndigelse sælger i Agenturgiverens Navn, ifalder han Ansvar overfor den godtroende Køber